

A magyar királyi csendőr

Girbe-görbe kicsiny faluból jött ő,
Hol ezer évig lakott minden őse:
Népes családja ma is fölművelő.
Először katonának esküdött föl,
Azután lett magyar királyi csendőr,
A magyar rend és béke éber őre.

Nem álmodott szép álmokat soha.
Törvényt nézett csupán, melyre vigyázott
S ha úgy hozta az élet örök sora:
Kertjében ültetett néhány virágot.

Asszonya, több kis gyermeke,
A kik aggódva várták mindig haza
És figyelve: vajjon egészséges-e?
Lesz-e hozzájuk is néhány szép szava?

Egy halk hajnalon társa hozott hirt:
Orvvadász lőtt rá s ő holtan ottmaradt.
Temetésén az egész falu sírt.
Azóta álmodik akáclomb alatt.

Emlékét nem őrzik ékes rigmusok.
Úgy élt és halt, mint annyi ezer őse.
Fölötte is csöndes magyar szél susog,
Áldott magyar földben nyugszik a teste...
De, míg magyar csendőr portyáz mellette:
Eszmény lesz mindig s a csendőrség hőse.

Dr Tegzes Ernő főhadnagy
Censdőrségi Lapok, 1937. április 1